

EDITORIAL PER LA NORMALITAT

Parlam tant de la nostra llengua -i de la nostra cultura- i insistim tant en la necessitat de normalitzar-la que pot donar la impressió que la nostra llengua és distinta a totes les altres, que tenim més llengua que ningú i que pretenem tenir l'exclusiva de l'amor al nostre parlar. Res més allunyat de la realitat. Ben cert que voldriem no haver-ne de parlar tant, perquè seria que el seu ús ha esdevingut normal i no necessita d'atencions especials.

Darrerament s'han alçat veus que ens volen fer creure que la situació lingüística de què gaudim és de normalitat, que legalment els drets de la llengua catalana són els que pot aspirar a assolir qualsevol llengua de cultura. Ara bé, no ens hem de deixar enredar per unes aparences falses de la realitat.

Desenganyem-nos. Si es parla de normalitzar la llengua, si es promulguen Lleis de Normalització Lingüística, és perquè la situació d'anormalitat és encara vigent. D'això no se'n pot dubtar. Mentre els grans medis de comunicació ignorin el català o li dediquin un espai irrisori, mentre a l'escola hi sigui estudiat com un idioma estranger qualsevol, mentre el seu ús sigui dificultat -si no impedit- davant els tribunals de justícia, als quarters, a molts llocs oficials, mentre la immensa majoria de papers i documents, tant públics com privats, es redactin en una altra llengua, mentre hi hagi entre nosaltres un greu analfabetisme de la nostra llengua amb una majoria de gent incapaç de llegir-la i escriure-la correctament, mentre totes aqueste deficiències -i altres- no se superin, caldrà seguir lluitant perquè l'ús del català sigui habitual i sistemàtic.

Fa poc el nostre Parlament ha aprovat la Llei de Normalització Lingüística que fa tant de temps que reclamàvem. D'una primera lectura -val a dir que no massa profunda- en treim la impressió que es tracta d'una llei que possiblement sigui la millor que es podia aconseguir en les circumstàncies actuals, tot i que en certs aspectes -per exemple en el de l'ensenyament- no és gens satisfactòria.

Consideram molt important poder comptar amb aquest instrument jurídic i acceptam que representa un nou marc legal més favorable per a la normalització. No hem d'oblidar mai, però, que aquesta normalització a què aspiram no depèn tant d'un ordenament jurídic favorable com de les actituds que adoptem tots i cada un dels membres del cos social que l'hem d'emprar. Cal, per tant, una voluntat d'aplicar-la plenament per part dels organismes oficials i d'exigir el seu compliment per part de tots nosaltres.

Són massa anys els que la nostra llengua ha viscut sense escola, sense mitjans de comunicació i sense ús administratiu. Ara es tracta d'aconseguir el que és una aspiració lògica de tota llengua: arribar a ser un instrument d'ús normal. No serà una tasca fàcil. I n'hem de ser conscients. I hem d'estar decidits a seguir caminant per molt feixuc que resulti fer-ho sempre amb vent de cara.